Adrian Vasiliu

Sonete euclidiene

EDITURA EMINESCU

Adrian Vasiliu

Sonete euclidiene

Adrian Vasiliu

Sonete euclidiene

1983

Editura Eminescu

Bucureşti, Piaţa Scînteii, 1

Lui Rex,
care venea sau nu venea.

ORAŞUL ATOMIC

O linişte de tot, afară.
Nici o corabie la ţărm.
În aer, păsările dorm
Cadenţa paşilor, egală.

Vagi adieri de cloroform
De la fereastra principală.
Lumina huruie în hală
Regresul timpului, enorm :

În dimineaţa feudală
Peste oraşul de carton
Căzu cortina infernală

Şi-n tînguiri de gramofon
Muri o cîntăreaţă cheală
Ultimul om născut din om.

ÎNTÎLNIRE

În noaptea primelor cuvinte
La malul mării, cu Borges
Intransigent și recules
Cu Steaua Sudului în minte.

Îmi spuse „orb“ și-am înțeles
Îmi spuse „vis“ și-am luat aminte :
Era legat prin jurăminte
De-un vechi atac pirateresc !

Nu știu nici azi cum a murit
Dar l-am văzut călcînd pe mare
Ca pe un drum obișnuit.

Îl așteptau în depărtare
Un olandez încremenit
Și-o mult dorită înfruntare...

PLEIADE

Veni şi dimineaţa cînd
Poeţii toţi, urcaţi în sănii
Porniră-n largurile vămii
Ninsori în calea lor visînd...

Veni apoi un om bătrîn
Cu ochii duşi în altă moarte
Zicînd că vine de departe
Purtînd ninsorile în sîn...

Redă-ni-l, iarnă, pe François
Tîlharul ce credea în tine
Şi care-ntruna întreba
De mîndre doamne din vechime !

Ci unde-o fi ţărîna sa
Şi unde ningerile-i line ?

MAREA

Mereu aceeași mare care-ascunde
Grecescul ei tezaur de bărbați
Ce nu sînt morți, ci numai rechemaţi
La sînul maicii noastre furibunde

Mereu aceiași bieţi naufragiaţi
Cu semne melancolice pe frunte
În așteptarea tragicei secunde
De frig răzbiţi, de valuri aruncaţi...

Thalassa ! Au strigat cu nerăbdare
Acei ce prima oară s-au oprit
La ţărmul ei, privind în depărtare
Sau dincolo de ea, în infinit

Thalassa ! Decisivă contemplare
A omului de sine regăsit.

REVERIE

Trecut de miezul nopții sînt
De mine însumi prea departe
Doar timpu-n joaca lui mă arde
Cînd roua zorilor înfrunt...

Iubirile sunt mute-moarte
Cărările nu corespund
Un haos benevol și blînd
E tot ce mintea mai străbate :

La veghea mea adăugînd
Secunde nenumerotate
În foc interior pierzînd
Un ultim grad de libertate

Atîrn de cel mai mic cuvînt
În formă, sens și puritate !

SUPERBA PRIMĂVARĂ

Superbe sunt aceste violente
Și binemeritate primăveri
Cînd străzile sunt pline de pompieri
Iar doamnele devin mai neatente !

Ieșind din case ca din alte ierni
Înveșmîntați în haine aparente
Avem motive toți, independente
De-a săvîrși o seamă de greșeli.

Copiii ni se nasc direct din flori
Tramvaiele dau buzna pe trotuare
Sinucigașii umblă visători,

În primăvara înconjurătoare
Bolnavi de fluturi, proiectați în nori
Avem aceleași șanse fiecare !

ACELE ZILE !

Dar nu mai sînt nici eu ca altădată
Acel dogmatic teoretician
Înmugurind în fiecare an
Cu mintea permanent regenerată.

Între absurd și logic evoluam
Și învingeam de fiecare dată
Rupînd din lacrimi lacrima curată
Ușor patetic-eminescian...

Ce zile dragi ! Ce bineordonări
De vagi mulțimi de stranii demonstrații
Cu prieteni de cafele și țigări
Călătorind aprins, prin constelații !

În voia unei calme înserări
Ducînd spre neștiute destinații...

CONTEMPLAȚIE

Balast al lumii, tainic punct !
Îl căutase încă Stagiritul
Dar nu poţi presupune infinitul
Ca un suspin sub stele şi atît.

Nici înfrunta luminile ivindu-l
Din iluzorii calcule. Oricît
De viu ai fi, din luptă ieşi înfrînt :
Măsură eşti, dar te măsoară timpul !

În febra infernală uiţi reversul
Şi crezi că poţi cuprinde universul
În gest, într-o scînteie, într-un gînd !

Devii total agnostic într-o clipă
N-auzi cum bate ploaia din aripă
Nici vaerul oceanelor cînd plîng.

REPAUS DISCUTABIL

Afară plouă și mă nărui
Din mine însumi în neant
Precum un rege feneant
În coaja trupului mă-nvălui.

Ascuns în timp, deriv din Kant
Și-n modul aprioric stărui
De propriu-mi gînd gîndit, al cărui
Ermetic ritm e obsedant.

Aiurea, metronomul bate
Deși cuvîntul nu l-am spus
Un spirit chinuit de moarte
Așteaptă primul său impuls :

Repaus discutabil încă
Nimic și *totul* se întîmplă !

IUBIREA LA TIMPUL TRECUT

Iubirea noastră pururi amînată
Trecutul nostru veşnic presupus
Precum şi ura cea adevărată
Cu anii, cu privirile, s-au dus.

Ne-a mai rămas o stimă perimată
Ca să trăim o reverie-n plus.
La dracu' ! Toate astea le-am mai spus
Iar lecţia demult e învăţată !

Suntem ca două brave mamifere
Sărite peste glaciaţiuni
Direct în cataloage, la vedere !

Copiii noştri ne numesc străbuni
Şi ne menţin artificial în sere
Să nu murim oriunde şi oricum.

CERBUL SOMNAMBUL

În cerbul somnambul eu văd poetul
Lui însuși suficient și necesar
Puternic, hieratic, inițial
Sub cerul liber săvîrșind sonetul.

Spectacolul e sacru, nupțial !
Dar prea puțini îi deslușesc secretul
Peste regatul lui stăpîn e metrul
Șlefuitor de gînduri, ideal.

Totu-i perfect : încetul cu încetul
Discursul inferent devine clar
Dezvăluind, în sine, elementul
Încremenit în somnul primordial !

Poem eliberat, în chiar momentul
Solemn, prefigurat, incendiar !

IMPOSIBILA VENIRE

Tăcerea stelelor învie
Asupra spaţiului trucat.
În dreptul apei, inversat
Te-aştept, iubita mea tîrzie !

Căderea nopţii, ca un fapt
Venirea ta, ca inerţie
Există doar în armonie
Cu gîndul meu, imediat :

Te-aştept, dar n-ai să vrei să vii
Te chem, dar eşti imaginară
La întîlnirea ideală
Întotdeauna vei lipsi

Iubito-semn, eventuală
Vis regresiv, de zi cu zi !

AUTOPORTRET

În aşteptarea mea, absurd
Întru iubire, disperat
Mă aflu azi îngenuncheat
La glasul raţiunii, surd

Şi conştient că sunt trădat
La fel de fel de voci răspund
Ca un căţel. Ba chiar mai mult
Mă gudur dacă sunt chemat :

Balcanic, lepădat de sine
Pot rîde, viu, nepăsător
De toate, inclusiv de mine !

Sînt filozoful călător
Prin vagi iluzii levantine
Eternizînd cuvîntul dor.

SCRISOARE

În fine, mai rezultă din dragostea ce-ţi port
Că niciodată, totuşi, n-am să iubesc o alta
Nici n-am să las vreodată să-mi hotărască halta
Chemarea străvezie a nu ştiu cărui port.

Sînt încă marinarul ce nu coboară panta
Plăcerii obosite, lipsite de suport
Şi mă scufund în mare cu dragoste cu tot
Cu liniştea acelui ce nu-şi trădează soarta.

Aşteaptă-mă la cheiuri, ajută-mă să vin
Barajul depărtării nu poate să reziste !
Aduc reconcilierea soliei mele prinse
În tandra înflorire a crengii de măslin ;

La ţărmul revederii cu tine, se întoarce
Corabia iubirii, bătrînă carapace !

VLAD ȚEPEȘ LA TÎRGOVIȘTE

Stau singur și puternic într-o amiază neagră.
Tîrgoviștea, în soare, se deapănă barbar.
Afară, sub cetate, în codrul secular
Se tînguie zadarnic păgînii trași în țeapă.

Sînt încolțit. Dușmanii așteaptă la hotar.
Din primăvara asta nu știu ce-o să se-aleagă
Dar vreau să-mi apăr țara, să duc povara-ntreagă
Purtînd pînă la capăt războiul inegal !

Asurpă-mi iau cruzime și ură și blesteme
Ca să înfrunt cruzime și ură și blestem.
De-o altă judecată nu-mi pasă, cîtă vreme
Eu doar de judecata istoriei mă tem !

Așa gîndi stăpînul. Tîrgoviștea solară
Mai străluci odată, prin veacuri, legendară !

MELANCOLIE

Lacrimă, venită din
Clipă mie ferecată
Și la urmă revărsată
În oceane de prea-plin

Drum și joc în sine, iată
Ce, sub inimă, deţin
Strajă sînt, lumină ţin
Răzvrătire niciodată.

Vieţile în mine rod
Chipuri stranii, de Irod

Păsările nu mă vor
Drumurile nu mă dor

Stau și sînt și mă cuprind
De lehamite și nimb.

CĂLĂTORIE

E prea tîrziu să te prezint
Acestei nemiloase haite
De îngeri falşi, mai bine haide
În somnul lumii să te prind !

Lasă-i pe alţii să se vaite
De-al îndoielilor alint.
Noi doi, eliberaţi, de noapte
Înconjura-ne-vom, în schimb !

Atraşi de muzica de sfere
Spre dincolo de început
Vom sparge primele bariere

Şi ai să-mi dai un prim sărut
Redînd exploziei de stele
Un sens uman şi revolut !

RENUNȚĂ !

Atîtea deviații de sine te-au răpus
Precum, în alte vremuri, pe toți acei martiri
Credința fără bază. Atunci de ce te miri
De ce întrebi, tu care ești încă un răspuns ?

Gîndește-te la chipul încununat cu spini
Al celui ce proclamă minuni, chiar dacă nu-s
Decît orbiri. Si află că nimenea nu-i uns
Cu darul euristic al justei prevestiri !

Îți voi citi din cartea minciunilor, pe loc :
Bătrînul Nostradamus ? O prea distinsă humă !
Isaia proorocul ? Un pașnic ventriloc !
Iar tînăra Casandra-n mod sigur o nebună !

Renunță ! Vei ajunge să pui, pînă la urmă
Credință și-ndoială, de-a valma, la un loc !

LA LONDRA

În țara denumită Englitera
Unde într-una plouă *and everything is wet*
Acolo, niciodată, un tînăr baronet
Nu-și uită la plecare iubita și umbrela.

Acolo totu-i putred și veșnic desuet
Părinții și copiii își cheltuie averea
Se practică umorul, se-ngăduie tăcerea
Iar vremea se discută chiar și în Parlament.

La Londra, pe Tamisa, bandiții se înfruntă
În limitele legii, dar totuși nemilos
Din cînd în cînd scandaluri și crime se întîmplă
Dar care se rezolvă în mod politicos.

La Londra, unde lordul cu calul se confundă
Avînd ovalul feții la fel de curios !

CERC

Nu pot să mă gîndesc la cerc
Perfecţiune şi surpriză
Închidere de sine, miză
A timpului prin care trec.

Încerc un sentiment de criză
Pe firul oboselii merg
Pînă la capăt. Şi acced
La vechiul sens, prin analiză.

O muncă de Sisif : abrupt
Îmi sună în urechi tăcerea
În spate, stîncile se rup
Şi mi se dăruie căderea

A tot ce sunt silit să urc
Dinspre nimic spre nicăierea.

ZBOR NECURMAT

Ah, păsările care zboară peste case
Tăind distanţe, cuiburi căutînd
Ah, dragostea de tine, ce frumoase
Au fost cîndva acele zile cînd

Iubirea noastră parcă explodase
În aura planetei, jubilînd
Ca o ciupercă ! Semne luminoase
Urcau spre noi, pe jos, de pe pămînt...

În părul tău eu îngropam săruturi
Să-i simt parfumul drag, ameţitor
Din cînd în cînd îmi dispăreai în fluturi
Sau în reflexul scurt al unei flori...

Te caut şi acum, în mii de lucruri
Şi te-ntîlnesc în mii de întrupări...

NEÎMPLINIRE

Tiranic verb al denegării, dar
De fapt nu-ncape nici o îndoială :
Mai bine pur, cu tîmpla genială
Decît inclus în marșul nupțial !

Ce vină am că-mi ești etern-fatală ?
Ce vină ai că-ți sînt sortit brutal ?
Putem concubina imaginar
Ca să te știi scutită de greșeală.

Dar nu ! Vei insista ! Vei reuși
Să mă rezumi la frică și răspunderi
Am să îmbrac din nou halatul și

Obișnuit cu propriile-mi înfrîngeri
Voi oficia minciuna zi de zi
Îngenunchind la zidul vechii plîngeri !

TANDEM

Tandem al pasiunii consumate :
El, perorînd îndurerat
Iar ea, pe malul celălalt
Uitîndu-l, fără doar și poate.

Cine pe cine a trădat ?
Răspunsul nu există. Poate
Nici nu-i nevoie de dreptate
În jocul ăsta perimat.

Mai bine să se facă noapte
Peste-adevărul prezumat
Și vorbele să zacă moarte !

Nimic nu trebuie schimbat
Emoțiile-s deformate
Și nimeni nu e vinovat !

ÎNCHINARE

Amin, acelor vagabonzi
Ce caută cu-nfrigurare
De lună triști, de soare bonzi
În dreptul inimii, o cale !

Hoinari ai lumii, dezinvolți
Copii ai umilinței, care
Își poartă visele în colți
Și rănile cu nepăsare

Murind prin tragere la sorți
Trăind din pură întîmplare !

(O lege vie, nemiloasă
Blestem și totodată crez
Pe drumul răzvrătit mă lasă
În voie, să vagabondez).

COMUNICARE ÎNTRERUPTĂ

De la fereastra ancestrală
Deschisă nouă spre infern
Nu se mai face nici o scară
Ca să mai vii, ca să te chem.

Nici veghea noastră inițială
Nu mai răspunde la apel
Vorbim de fapt în paralel
Iar mintea nu ne este clară.

Comunicare intreruptă :
Doi inși țipînd în telefon
Striviți de-o încordare surdă !

Îmi bat vecinii în plafon
Că lupta noastră nu e luptă
Și-am reușit să-i enervăm...

POVESTE COSMICĂ

Apoi, vor trece mii de ani
Și nesfîrșite glaciații...
Atrași de alte constelații
Vom dăinui, elementari.

Vom rezulta din speculații
Și calcul diferențial
Sărbătorind accidental
Refuzul dat divinei grații.

Ceva, oricum se va întoarce
Probabil un atom sau doi
Cu spectrul dispărutei arce
Pe drumul invers, înapoi

Și iar lumină se va face
În golul inventat de noi !

IPOSTAZE

În tristă despărțirea noastră
Nu e nici umbră de regret
Sau de smerenie și cred
Că și plecarea ta e falsă.

Părîndu-mi rolul desuet
Resping privirea ta duioasă
Prin care mă împiedici ca să
Devin deodată conștient

Încît de lacrimi reci nu-mi pasă
Și nici de fardul violent !

Sunt clovnul care nu mai știe
În ce să moară mai voios :
În umbră, în melancolie
Sau în surîsul lui, hidos ?

TOAMNA OARECARE

Stîng apus de lună, plîns
Al cățelei încălzite
Megafoane părăsite
Dans al broaștei, la reflux !

Ploaia bate din copite
Pe acoperișul pus.
Toamnei crude i-am opus
Algoritmuri obosite.

Iată, schisma s-a produs !
(Divizarea mea în clipe)
Singur, stoic, interpus,

Peste mine se închide
Dincolo de ce-l ce nu-s
Ochiul unei crisalide...

OBSESIE

Sunt obligat să mor în iarnă
Pe patul moale și curat
În alte seve transmutat
Iar fulgii galbeni să mă cearnă...

De vechi iluzii dezlegat
(Iubirea nu mă mai îndeamnă)
Voi trece, poate, fără vamă
Celebrul rîu întunecat.

Aștept zăpada să m-aștearnă
În albul ei imaculat
Să văd cum gerul se încarnă
Din aer liber, respirat

Aevea, să cobor în iarnă
Și-n visul apei, înghețat !

REPETARE

Cînd Alexandru cuceri Orientul
Era tîrziu și practic inutil.
Debusolat și prins în uneltiri
Îl depășise mult evenimentul !

Asemeni lui, pierdut în cuceriri
De dragul luptei am ratat momentul
Și m-am oprit acuma, cînd prezentul
Nu-l mai trăiesc decît din amintiri !

Eram, am fost, ce bine ar fi fost
La timpul ăsta toate se conjugă
Atunci cînd te trezești, dar n-are rost
Căci lista de greșeli e mult prea lungă...

Dar, dac-ar fi s-o iau de la-nceput
La fel aș fi sau încă pe atît !

DIMENSIUNI

Ochii tăi, duminici triste
Suferinţe de import
Lamentări echilibriste
Nu mai pot să-i mai suport !

Cu probleme intimiste
Ne ucidem reciproc
Implicaţi în gesturi fixe
Lîngă sobă, lîngă foc.

Peste fumul de ţigară
Toate vorbele s-au zis
În privirea ta fugară
Nici o lacrimă n-a-nvins :

O să mor în astă seară
De iubire şi plictis...

DIVINITATE

Oglindit, îmi e aproape
Tainic, prefăcut îl sper
În uitare și mister
Singur, în diversitate.

Grecul se născu din el
În armonice etape
Cerul tot în el încape
Lanțul munților, la fel !

Număr calm, divinitate
Însuși măsurat, solemn
Duh, seducător în ape
Val cuprinzător și cumul
Înglobîndu-se în semn
Cert, atotputernic : 1 !

RETRĂIRI

Curînd părelnice oceane
Cu drumurile lor pustii
Le vom lăsa în urmă, calme
În voia blîndei inerții.

Dura-vom mărilor limane
Și capăt lumii. Vom trăi
În sînul junglei africane
Mitul genezei, zi de zi.

Vom pune primele capcane
Și primii zori îi vom pîndi

Cînd ritmul tobei se-ntețește
În semn că totul a-nceput
Iar fiara mută răspîndește
Mirosul sîngelui ei crud...

SOCRATE CEL DEMONSTRAT

Prin vastele sectoare ale minţii
Din amintiri, din umbre răsturnate
Socrate, inventîndu-l pe Socrate
A cunoscut momentul biruinţii.

Destin polemic ? Dăruire ? Poate !
Era în joc înfrîngerea sentinţei.
Cînd eşti dotat cu harul elocinţei
Nu te întorci din drum, la jumătate !

Sorbind paharul, el se înălţa
Deasupra obştii, menţinîndu-şi rangul
De singur gînditor în ţara sa
Prin silogism. *Quod erat demonstrandum !*

Stă-n logica oricărui sacrificiu
De-aţi apăra, cu viaţa, un principiu !

SONETUL SONETULUI

Sonetul îl compun ca pe-o dorință
Încet, vibrînd atent la orice șoapte
Prin formă dobîndind exactitate
Căci restul este vis și umilință.

Lucrarea poeziei e-o știință
În primul rînd, nu doar gratuitate ;
Cunoaștere prin semn, cu neputință
De confundat, în stil și puritate.

Mod vertical și ardere finală
Ghem suspendat, pe care-l desfășor
La infinit, oprire ideală
În punctul de contact, superior

De fapt, o dialectică spirală
Tinzînd mereu spre adevăr !

NEMĂRTURISIRE

Eu îi spusesem : doamne, ai să pleci
Și ai să duci cu tine numai sînge
Dar el nu vru, ci îmbătat cu îngeri
Alese trucul patimei lui seci.

Era adeptul searbedei convingeri
Că dincolo de viață poți să treci
Reconfortat de spaime și constrîngeri
Pe drumul vag al somnului de veci.

Mulţi l-au urmat, seduși de nemurire
Alţii, din contră, numai simulînd
Credinţa, generoasa lor pornire
În plină isterie operînd.

Eu, unul, n-am să las mărturisire
Că l-am văzut, cu ochii mei, urcînd...

NIMIC

Nu se mai naște nici o congruență
Totul e prin urmare absolut !
Garoafe roșii ? Doamne, ce absurd !
Oglinzile ? Ce tristă transparență !

De care din imagini să m-ascund ?
Și care îmi oferă consistență ?
Niciuna ! Nefiind vreo diferență
Între ceea ce par și cel ce sunt.

Nu mai afirm nimic despre nimic
Nu mai răspund la nici o rugăminte
Sunt obsedat de-o seamă de cuvinte
Al căror sens nu pot să-l interzic

Sînt aruncat într-una din extreme
Și înghițit de-o mare de blesteme.

ALINT

Din cîte port, din cîte ştiu
(Credinţa ducă-se de rîpă)
Învinge întrebarea, după
Regretul însă-i prea tîrziu.

Cu sufletul mereu sub lupă
Ca să mai schimb o vorbă viu
La malul nopţii, străveziu
Lîngă iubita mea de cupă.

Ea mă îndeamnă să-i descriu
Sindromul ce mă preocupă
Şi ştie cum să întrerupă
Şirul cuvintelor, pustiu :

Se-apleacă doar şi mă sărută
Într-un reflex de mamă, viu...

NEMĂRGINIRE

Cu prunci născuți din mame sterpe
Și șerpi sunînd în goarne verzi
Străbatem veșnici și bipezi
Deșert, nisipuri, lanțuri, stepe.

Cînd coaja dimineții crapă
În soare arzător și mut
Din toate părțile se-aud
Statornice chemări de apă.

Odată marșul început
Nici unul dintre noi nu scapă
Întinderii de ger și lut

Și fiecare se îngroapă
Adînc, în orizontul mut
Pe drumuri oarbe, fără capăt.

DORINȚA

La anii mei nu pot să mă reduc
Deşi de ei nu pot să mă despart
Sînt numai eu, în valul vremii spart
Uitat şi părăsit de foarte mult.

Tînjesc după o umbră disperat
Ceea ce-am fost cîndva, nu cel ce sînt !
Şi lanţurile mării le ascult
Cum zăngăne, la fiecare cart.

O, de-aş atinge limita iubirii
N-aş mai cunoaşte chinul absolut
Nici n-aş mai sta la porţile treimii
Să-mi ispăşesc păcatul neştiut

Ci, înfruntînd furtuna şi rechinii
Spre ţărm m-aş îndrepta, neabătut !

VINE O ZI !

Trecu prin mine fulger mut
Privirea ochilor tăi reci
Abia venită, iarăși pleci
Cu fiecare nou sărut.

Aș vrea să știu ce mai încerci
În clipa asta, prin ce truc
Ai să mă faci să mă apuc
De alte noi fărădelegi ?

Pot suporta orice, cît timp
Te știu aproape osîndită
Să n-am putere să te schimb !

Dar vine ziua cînd, uimită
Ai să rămîi, descoperind
Că nu mai poți pleca iubită...

REMUȘCARE

Cu munții și cu cerul pe umerii răpuși
Cu liniștea din urmă, în ochi fără lumină
Mă-ntorc... Ce disperare subtilă și vecină
Cu însăși nebunia, stă dincolo de uși ?

Ce mă așteaptă oare în casa mea străină
În lacrima miresei, în ochii ei apuși
De somn, de așteptare ? Sau, pur și simplu nu-și
Va mai pleca tăcere la focul ce m-animă ?

Mi-e teamă de minciuna pe care am s-o spun
Dar chiar și de iertarea ce s-ar putea să vină.
Ce drept mai am să capăt uimirea ei senină
Și toată bucuria, intactă, s-o adun ?

Mi-e teamă, mai cu seamă, că totul e-n zadar
Și dincolo de ușă stă corbul solitar !

PERICOL MORTAL

Mîine voi deschide iarăși pleoapele
Mîine mă voi naște violent
Din triunghiul morții, turbulent
Peste zei stăpîn și peste ape

Mîna mea rămîne un trident
Vocea mea în tunet nu încape
Pot s-aduc furtunile aproape
Un buton apăs și-i suficient !

Chiar așa-mi vorbi un zeu frustrat
La lumina zilei, cu emfază.
L-am crezut nebun și demodat...

Însă mă întreb acum cu groază
Ce se va-ntîmpla, dacă vreodat'
Va găsi butonul și-l apasă...

CER ALBASTRU

Mai simt mirosul reavăn al ierbii răzvrătite
De trupurile noastre într-un plecat apus
De soare, de imperii, de păsări adormite
Plutindu-ne în cercuri, chemîndu-ne ascuns.

Cu părul tău de aur îmi aduceai un plus
De sfîntă despletire și lucruri împlinite
Și îmi spuneam că toate sunt doar închipuite
Dar freamătul pădurii îmi răspundea că nu-s.

Am să păstrez cu grijă și dragoste fierbinte
Uimirea prelungită a celor ce s-au spus
Voi decanta în mine imagini și cuvinte
Și nimbul tău extatic, din patimă dedus

Dar, mai ales, iubito, voi legăna în minte
Superbul cer albastru, privindu-ne de sus...

SONETUL TRĂDĂRII

Iată-te prins în hora secretă
Ianus, băiete, joacă-te pur
Lumea e roată, roata incertă
Cerul e negru, negrul e nul !

Una din fețe rîde abjectă
Cealaltă însă comite sperjur
Iar cînd trădarea este completă
Ura dispare sub lovituri.

Iago cunoaște otrava dorinții
Centaurul Nessos oferă un dar
Iuda, în taină, admiră arginții...

S-apropie clipa și-n gestul brutal
Ce se confundă cu pierderea minții
Călăul nu știe că-i victimă iar !

SINGURA SALVARE

Iubindu-te am învățat minciuna
Urîndu-te am învățat să pierd
Nu-mi pasă de nimic și nu regret
Cînd am plecat, eu îmi făcusem suma !

A fost frumos și trist și desuet
A fost chiar și patetic, ca acuma
Cînd, obstinat, pretind că mi-e totuna
Ca să nu știi cît sufăr în secret.

Nu plînge mult, nu plînge chiar deloc
În ochii lumii ești stăpîna
E rolul meu să perorez întruna
Să demonstrez, să stărui și să rog.

Pe ambii ne ucide elocvența
Și ne salvează numai aparența !

TIMP CÎȘTIGAT

Iubito, ne-am pierdut jumate viață
Tot încercînd să nu ne bizuim
Pe lungul șir de zile în declin
Pe visul sterp al măștii fără față.

Gustînd din fructul putred prea puțin
Am căpătat un fel de aroganță
Mi-e teamă că-ntr-o bună dimineață
S-ar prea putea să nu ne mai zărim.

Mai bine azi, cînd încă se mai poate
Să te sărut în public, nonșalant
Și n-au decît cu mîna să m-arate !

Destul cu conformismul aberant
Să facem din dorință o cetate
Din bucuria clipei, un garant !

ISPITA CEA MARE

Precum Orfeu care-și pierdu iubita
Sau Nacis care se pierdu pe el
Nici eu, atîtor gînduri prizonier
Nu am știut să ocolesc ispita.

Nimeni să nu se-apropie cu zel
De cartea-ntredeschisă. În pofida
Științei cîștigate, reușita
Rămîne un miracol efemer

Căci poți cuprinde totul și nimica
Într-un același grup de îndoieli.

Eu, care n-am știut ce-nseamnă frica
Și-am înfruntat capcane fel de fel
Lipsind de la-ntîlnirea cu ursita
Îmi sînt cel mai teribil temnicer...

BUST TRIST

Tristan, cu ochii duşi în cap
Spunînd cuvinte fără sens
În bar de zi, în fumul dens
Închis în trupul lui sărac !

Mirat, copilul fără plîns
Cînd l-au sculat a zis dada
Degeaba l-au corupt şi tuns
Că tot la vorba lui venea

În timp ce marele Urmuz
Cu pelicanul lui, dădea
Ultima lecţie de rîs.

N-au înţeles nimic din ea !
Dovadă secolul confuz
Şi bustul trist al lui Tzara !

EVADARE

Drum lung de dimineți bolnave
Și primăveri făcute scrum
Al vieții mele magic drum
Prin tomuri, zodii și balade !

Imagini, semne și parfum
În amintirea mea se cade
Să fie ordonate cum
Cînd forța timpului le roade ?

N-am nici un drept să mai aștept
Chemări himerice de umbre
Extazuri fără de efect.

Pot încă să descind în luntre
De unul singur să mă pierd
Prin transa verbului, oriunde.

DIN POL

Din pol, din depărtarea calmă
A cărei siglă n-o atingi
Cîndva, stăruitori vikingi
Ne dăruiră sfînta iarnă.

De-a lungul palidei oglinzi
Încearcă visul să se-aștearnă
În vreme ce ninsoarea-mamă
Închide cerul, cît cuprinzi.

Întindere de somn și teamă
Sub coridor de stele, mat
Mișcări hotarnice destramă

Doar ochiul apei, tremurat
În locuri izolate sfarmă
Acest deșert îndurerat...

NECESARA SUFERINȚĂ

Și zeu am fost și om și neființă
C-aș mai putea să vreau sau să mai sper ?
Dați-mi un singur mod, un singur țel
În care să nu fie suferință !

(La punctul filozofic nu ader
Căci nu există nici o referință
La *eu* cu sacrificiu și tendință
De a sfîrși de-a dreptul în infern)

Eu caut un prilej de împăcare
Cu mine, cel de-aici și de acum
Nu am nici un motiv să presupun
C-ar exista păcatul, ca atare

De-aceea sufăr, nu prin rugăciuni
Sufăr că sînt, prin generalizare !

FACEREA LUMII

Ne trebuie cuvîntul lui Borges
Pasărea Shakespeare, necesară cheie
Ochii homerici, stinsa lor scînteie
Și-am construit întregul univers.

Cu Euclid sistemul se încheie
Fiindcă obținem și un înțeles
Sonetul-axiomă : într-un vers
Se poate spune-a lumii epopee !

Shakespeare, Borges, Homer, Euclid
Nu poate fi pleiadă mai precisă
Nici geniu mai prezent și mai lucid !

Cu ei, atîtea drumuri se deschid
Dar tot în ei geneza e închisă
Adică ∞^{∞} !

DULCE TRIUMF

Prin somnul greu aud lucrarea sevei
Și creșterile ierbii le surprind
Ca un fior, într-un suprem alint
Mă leagănă genunchiul Evei.

Copaci legați prin ramuri de argint
Coboară foșnet lin asupra pietrei
Din cerul reflectat dispar luceferi
Comorile-ngropate se aprind.

Dulce triumf ! În el mă înfășoară
Febril-întunecat, al nopții nimb
În plan formal al nimănui mă simt

Deși mă cheamă, ca odinioară
La sînul primitiv, copil fiind
A mamei mînă, caldă și ușoară.

ÎMI VEI ROSTI

Îmi vei rosti ! Ca lumea să înceapă
Din punctul prim și fie prima zi !
Iar barca fermecată va porni
Lăsînd în urmă reci fiori de apă.

Bătrînul Noe, dacă ne-o zări
Va porunci un porumbel să treacă.
Îl vom urma. Pămîntul ne așteaptă
Să-l populăm cu glasuri de copii.

O altă șansă nu se mai ivește
Ocazie mai bună nu avem
De-a pune stăpînire *omenește*
Pe legile sublimului etern

Acum ori niciodată deci, rostește-mi
Cuvîntul prim, la baza lumii, ferm !

INVOCAȚIE

Hei, voi caiși în flăcări, nu în floare
Și miei domesticiți, dar vinovați
Unde sunt anii mei și unde ați
Ascuns iubirea mea triumfătoare ?

Dar voi ucise lebede, cum stați
Cu liedurile voastre funerare
Voi, colorate flamuri, de ce oare
La geamuri, printre rufe, fluturați ?

Ultimă scenă, fără idealuri :
Actorul se comportă periferic
În rolul său, recîștigat la zaruri.

Spectacol chinuit, profund isteric
Cu muște lăfăindu-se în staluri
Și oameni discutînd pe întuneric.

CHEMĂRI DE TOAMNĂ

În toamna răscolită blînd, castanii
Joacă un rol precis, dar monoton
Lacul îneacă, drumurile dorm
Din mine încă se înfruptă anii.

Culorile converg descrescător
Iar delta își visează pelicanii.
Lupi încolțiți de pofte și pierzanii
Întorc spre iarnă gîndurile lor.

Din cînd în cînd un urlet se aude
Peste pădure, lung-îmbietor
E cerbul, însă nimeni nu-i răspunde

Afară, poate, de un vînător
Care aduce moartea de oriunde
Și-n glonț răspunsul, tămăduitor.

DILEMA

Cît aş fi vrut, descins din vreo dilemă
Să pot lăsa în urma mea ceva
Precum demult, magistrul Pierre Fermat
Cel creditat cu Marea Teoremă !

O scurtă propoziţie supremă
Care să nu se poată rezolva
Printr-o benignă punere în schemă
În logic bivalentul Nu sau Da !

Că adevărul este oarecare
Şi nu întotdeauna demonstrat
Ne-o spune, prin extindere, o floare
De-al cărui stins parfum ne-am bucurat

Dar, totuşi, în secunda următoare
Nu ştim de-a fost ori nu, adevărat.

EVOCĂRI

Lui S.R.

Prieten ales, rival al meu de bancă
(Ce drumuri diferite am avut !)
Repet o întrebare redundantă :
Cît de aproape ești de absolut ?

Punînd atîtea lucruri laolaltă
Ne-am apărat de timp, de la-nceput.
Din tinerețea noastră am făcut
O permanență vie, nonșalantă !

Prieten egal, dușman al meu născut
Din propria-mi durere obsedantă
De-a spune axioma, cît de cît
De-a pronunța formula elegantă

În vîlva regînditului trecut
Privirea ta continuă să mă ardă !

DETERMINARE

Nenecesar şi totuşi suficient
Brutal, dar încă sfînt, rămîne semnul
Căci poţi păstra, în tine viu, îndemnul
Prin infinit, la primul element.

E singurul demers vizînd eternul !
Călătorit, aevea, prin concept
Să te determini singur, coerent
Cu-ntregul univers, ca și elenul.

Luceafărul, visînd și el odată,
A devenit pesemne muritor
Însă-și văzu iubirea refuzată !

De-atunci, în drumul lui nepăsător
Pe bolta încontinuu înstelată
Apare încă mai strălucitor.

RUGĂMINTE

Îngăduie-mi un gest ştiut
Să-ţi mîngîi părul şi să ard
Învins de lacrimi, nu de fard
Cum poate totuşi ai fi vrut.

În liniştea din noi se sparg
Talazuri calme şi aud
Balansul liber şi absurd
Al parului desprins din gard.

Impresii, duceri în tumult
Olimp tîrziu, trupul tău alb
În clarul uşii dispărut

Şi visul... reperat în larg
Aproape de lumină, mut
Cu semnul negru la catarg.

MIRACOLUL IERTĂRII

Mă-ntorc la tine, mamă, corăbiile-mi ard
Amicii-s morţi, iar marea răzbunată
De truda-mi ticăloasă mă despart
Ca şi de veghea prea îndelungată.

Primeşte-mă la tine, la sînul tău secat
Mi-e dor să mă mai nasc încă o dată
Şi iar să plec, fiu neînduplecat
Al singurei greşeli care se iartă.

Căci nu mă pot întoarce fără să fiu tot eu
Şi nu mă pot supune deodată disperării
Fără să-mi capăt umbra, căzînd ca şi Proteu
În viciul profeţiei şi deci al renegării

Nemaiputînd să umblu sînt nevoit să cer
Din perspectiva morţii, miracolul iertării.

POVESTE DE IARNĂ

Ți-aduci aminte ? Iarnă... Ningea încremenit
Pădurea înghețată sta să piară
Și auzeam de undeva de-afară
Chemări de lupi, mereu mai deslușit.

Întîmpinam o spaimă ireală
De vorbă, lîngă focul cuibărit
A cărui umbră se topea grăbit
În altă umbră și mai ireală.

Te-ai ridicat din locul tău, vitează
Și degetele tale m-au atins.
Ai spus ceva șoptit, ce nu contează
În fața adevărului desprins

Din mîngîierea caldă, ca o rază
În care, dintr-o dată, m-ai cuprins.

MAI LASĂ-MĂ

Mai lasă-mă între registre
În libertatea unui gînd
Sub nor de molii, perorînd
Sclav minții mele, navetiste !

Mai lasă-mă între poeme
Uitat, febril și rezervat
Rătăcitor printre sirene
Întors la țărmuri, niciodat' !

Și lasă-mă să mor o vreme
Cu sufletul pacificat
De vechi iluzii pămîntene...

Să trec hotarul, dezlegat
De șirul stărilor extreme
Pe care nu le-am exprimat.

TURNURI DE FUM

Dulce declin în iarăşi amiază
Stemă căzută, prag fumegînd
Frunze infirme, drum fără oază
Mecanice ritmuri duse de vînt...

Ruguri, paiete, cădelniţe, fiare
Răni în perete, fluture nul
Sfinx problematic în aşteptare
Nici o speranţă, nici un augur !

Vulturi cu feţe de mese în gheare
Lupi singuratici cu sufletul pur
Eu, în amiază, cu mine în gheare
Cu lupi şi cu vulturi de jur împrejur

Ducînd aparenţa la limita care
Transformă copacii în turnuri de fum.

AVENTURIERUL

Explorator, iubirea nu m-alină
Ci, încolţind pămîntul sub picior
Prin răni universale mă strecor
Pînă la zei cu faima clandestină

Obstacol sînt în calea orelor
Şi recunosc structura cristalină
A cifrelor, în care se exprimă
Principiul prim, atotcuprinzător !

Desfid întregul fiindcă îl includ
Înving mişcarea fiindcă mă animă
Prin contradicţii mă afirm, căci sînt
Perpetuul izvor de neodihnă

Al vieţii ca popas sub o aripă
Al morţii, conştient-imperativă.

ANI VINOVAȚI

Este tîrziu și gîndurile mele
Zac vinovate ca și anii mei
Am înălțat, cu trudă, peste ei
Imperii de nesomn și de cafele.

Din cercul veșnic poți să iei ce vrei
Eu am ales puzderia de stele
Am preferat distanțele rebele
Și gloria gînditei epopei !

De m-aș întoarce iar către izvoare
Aceeași cale-aș lua, de la-nceput
Consolidînd prin strictă repetare
Semnul solar, sub care m-am născut

Urcînd aceleași trepte ideale
Spre un același țel, necunoscut !

DEBUSOLARE

Nu-i cazul să găsim acum o cale
Impasului ce noi ni l-am ales
Îmi caut singur rostul și prin vers
Expir duios tăcuta refulare.

Trecutul, cu buretele l-am șters
Prezentul fără șanse ne apare
Doar viitorul, slabă consolare
Mai poate să prezinte interes.

Să nu ne agățăm de-o circumstanță
De care, altădată, ne-am ferit
Punînd singurătatea în balanță
Strigînd că niciodată n-am greșit

Ar fi un mod lipsit de eleganță
De-a spune că de fapt nici n-am iubit !

LIBERTATEA SUPLICIULUI

Miresme de caiși ! Înseamnă patimi
Iar universul este superfluu
O doamne, de-aș putea răspunde nu
Acestor ideale fără margini !

Prea bruscă, libertatea mă pierdu.
Prea repede m-am lepădat de datini
Căci aruncînd privirea peste gratii
Am renunțat la singurul atu !

Acum sunt un adult fără ieșire
Din spațiul îngrădit ce mi l-am dat
Și nu mai am aproape nici o știre
De la copilul care-am fost odat' !

Sunt liber să mă bucur de supliciu
Ca un cobai, propus la sacrificiu !

LOGICA DIVINĂ

Cu Iosif, aruncat într-o fîntînă
Începe disperarea de a fi :
El hotărăşte fratricidul şi
Tot el îşi iartă fraţii pîn' la urmă !

Pervers tertip, prin care dobîndi
Nemeritat, o glorie postumă.
Povestea, în esenţă, e o glumă
Iar Iosif, un coţcar de zi cu zi.

Îngrozitoarea logică divină
Îl iartă totdeauna pe tîlhar
Lovindu-l pe acel ce i se-nchină.

Un dumnezeu ascuns şi bestial
Care-şi îndeamnă oastea lui creştină
Să sufere mereu şi în zadar !

ANTAGONISM

Deriv aceste rînduri numărate
Singurei nopți în care, dedublat
Eu nu sînt eu, ci numai celălalt
Ce-n poarta negăsirii sale bate.

Sînt robul rațiunii, declarat !
Și nici o rînduială nu mă poate
Întoarce din imperiile durate
De mine, în al timpului bazalt.

Tot încercînd să-mi dau coordonate
Mă pierd în propriu-mi vis nemăsurat
Pe căile deja cutreierate

Căci aplicînd metoda lui Descartes
Sînt iarăși eu acela care bate
În poarta negăsirii celuilalt !

COPILĂRIE, FLACĂRĂ PRIMARĂ

Copilărie, flacără primară
Stindard al vieţii mele, necesar
Îmi trebuie curajul lui Icar
Să te mai dau odată la iveală

Să mai colind maidanul iniţial
În mînă c-un coltuc de pîine goală
Sau să mă duc nepăsător la şcoală
Cu lecţia ştiută parţial !

Ce bucurie sfîntă şi plenară
În jocul retrăit imaginar !

Ca să recapăt chiar şi-o clipă doar
Perfecţiunea mea interioară
Mi-aş pune şi aripile de ceară
Reinventînd superbul zbor mortal !

JOC

Încă odată în punctul de criză !
Pînă la haos mai este un pas
Orice idee se află-n impas
Cît timp rațiunea suportă o schiză.

Trompetele sună în ultimul ceas
Partida aceasta va fi o surpriză
Căci toți jucătorii vor zice remiză
Deși nici o piesă nu le-a mai rămas !

La masa cea verde domnește tăcerea
Se pune o carte, se joacă un cal
Sub gulerul tare se-ncrîncenă pielea
Cu toții transpiră în ultimul hal.

Dar iată că vine un chelnăr cu berea
Și lumea cîștigă un tempo, măcar !

PARFUM ETERNIZAT

Parfumul tău, atît mi-a mai rămas
Din tot ce-ar fi putut să se petreacă
Dac-ai fi vrut iubirea mea și dacă
Aș fi știut iubirii să-i dau glas.

Dar am lăsat minutele să treacă
De dulce legănarea lor atras
Și m-am trezit din visul meu nefast
Mult prea tîrziu : erai deja plecată...

Prefer așa, altminteri cine știe
Am fi distrus prin gest necugetat
Sau prin cuvînt, întreaga armonie.

Dar acceptînd finalul eșuat
Îmi ești datoare întru veșnicie
Iubirea ta, parfum eternizat !

CĂRȚILE

Iar cărțile sînt lumi exterioare
Pe care singuri ni le-am dăruit
Ca-n timpul sacru dăltuind o cale
Să retrăim înflăcăratul mit.

Condiție-tampon, fără de care !
Timpul prezent e timp deja trăit
Iar gesturile noastre următoare
Nu le-am făcut, *ci ni le-am amintit.*

În Thomas Mann, în Faulkner sau în Kafka
Surprindem un același autor
În chinul lui suprem de-a scrie Cartea

Pe care n-am citit-o niciodată
Al cărei conținut surprinzător
E pagina complet imaculată !

SONETUL LIMBII ROMÂNE

Prinos canoanelor latine
Dând românește limba mea
Cum *pâine* de la *panis* vine
Tot astfel **â** rămîne **a** !

Păstrarăm limbii, din vechime
Și spiritul și litera
Scriind cu litere latine
Punând căciula peste *a*.

Cu flacăra din voi, fierbinte
Copii ai țării, luați aminte
La ce păstrăm, la ce iubim !

Celebrul nostru patronim
Cel mai frumos dintre cuvinte
ROMÂN, cu *â* din *a* îl scrim !—

STARE DE POET

Atîtea dimineți înverșunate
Asupra lumii ! Stare de poet
Care-nfrîngîndu-și somnul, permanent
Regatul geometriei îl străbate.

Atîtea voci răsună vehement !
(Plus glasul rațiunii depărtate)
Între neat și glorie se zbate
La fiecare vorbă e atent !

Nu-și va găsi răgazul nici în moarte
Lucru de care este conștient
Nici zbuciumul lăuntric, evident
Că n-o să-l poată pune într-o carte.

De-l veți găsi în pragul unei zări
Nu-l mai răniți, și voi, cu întrebări !

Sonete imperfecte

SINGURĂTATE

Îmbracă-mă în verde, verde stins
Apune-mă odată și încă odată
Ah, berzele cum zboară necuprins
Ducînd departe gîndul meu de piatră !

Și lumile și lumile și ochiul închis
Și zorii care nu se mai arată !

SFINX

Confuzie !... *Confusione !*
Doamne, cît îmi sînt de goi
Gîndurile cît mă dor
Umbrele, ce forme !

Sfinx, de sine temător
Chinuit de dogme...

EVOLUȚIE

Și s-a făcut tîrziu în univers
Și te aștept de-atîția ani lumină
Și nu mai pot să tot întineresc
Pe drumul care nu se mai termină !

În infinit mă scald, biet corp ceresc
Suflet străin de carnea lui străină...

ACOPERIRE

Eşti ca o dimineaţă : mă respiri
Şi ca o apă limpede, mă duci
Precum coloana infinită, urci
Din amintiri în alte amintiri

Eşti vis în vis, iubire în iubire
Oglindă peste somn, acoperire...

*

* *

În cinstea cui ne naştem vii
Din vina cui, de sine arşi
Murim ? Părinţii ne sînt falşi
Copiii nu ne sînt copii.

În cinstea cui, din vina cui
Acest destin, al nimănui ?

TÎRZIU

Tîrziu, cînd chiar și timpul dispare dintre noi
Oceanele latente cînd leagănă rechinii
Cînd cosmosul tresare la țipătul luminii
Din pîntecul planetei ne-om naște amîndoi.

Ai grijă, sîntem singuri, ai grijă, sîntem primii
Și mai ales, nu-ntoarce privirile-napoi !

LATENȚĂ

În liniștea victorioasă
Ea nu avea un chip, ea nu era
Iar eu citeam o carte fără pagini

Lumina, dinăuntru izvora
Pereții se mișcau ducînd imagini
Un gînd de altul se apropia...

GEOMETRIE

I

Cerc fără suflet, care mă strîngi
Formă pierdută, care mă plîngi.

Timp enigmatic care mă chemi
Singurătate, care m-aşterni.

Minte suavă care trădezi
Iubito care nu mă mai crezi.

SUMAR

Orașul atomic 5
Întîlnirea 6
Pleiade 7
Marea 8
Reverie 9
Superba primăvară 10
Acele zile ! 11
Contemplație 12
Repaus discutabil 13
Iubirea la timpul trecut 14
Cerbul somnambul 15
Imposibila venire 16
Autoportret 17
Scrisoare 18
Vlad Țepeș la Tîrgoviște 19
Melancolie 20
Călătorie, 21
Renunță ! 22
La Londra 23
Cerc 24
Zbor necurmat 25
Neîmplinire 26

Tandem 27
Închinare 28
Comunicare întreruptă 29
Poveste cosmică 30
Ipostaze 31
Toamna oarecare 32
Obsesie 33
Repetare 34
Dimensiuni 35
Divinitate 36
Retrăiri 37
Socrate cel demonstrat 38
Sonetul sonetului 39
Nemărturisire 40
Nimic 41
Alint 42
Nemărginire 43
Dorința 44
Vine o zi ! 45
Remușcare 46
Pericol mortal 47
Cer albastru 48
Sonetul trădării 49
Singura salvare 50
Timp cîștigat 51
Ispita cea mare 52
Bust trist 53
Evadare 54
Din pol 55

Necesara suferință 56
Facerea lumii 57
Dulce triumf 58
Îmi vei rosti 59
Invocație 60
Chemări de toamnă 61
Dilema 62
Evocări 63
Determinare 64
Rugăminte 65
Miracolul iertării 66
Poveste de iarnă 67
Mai lasă-mă 68
Turnuri de fum 69
Aventurierul 70
Ani vinovați 71
Debusolare 72
Libertatea supliciului 73
Logica divină 74
Antagonism 75
Copilărie, flacără primară 76
Joc 77
Parfum eternizat 78
Cărțile 79
Sonetul limbii române 80
Stare de poet 81

SONETE IMPERFECTE

Singurătate 84
Sfinx 85

Evoluție 86
Acoperire 87
XXX (În cinstea cui ne naștem vii) 88
Tîrziu 89
Latență 90
Geometrie 91

LECTOR : DANIELA CRĂSNARU
TEHNOREDACTOR : GHEORGHE POPOVICI

APĂRUT 1983. BUN DE TIPAR 23.12.1983.
COLI TIPAR 6.

TIPARUL EXECUTAT SUB COMANDA NR. 792.
LA I. P. „13 DECEMBRIE 1918", BUCUREȘTI,
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Adrian Vasiliu

Prinos canoanelor latine
Dînd românește limba mea
Cum *pâine* de la *panis* vine
Tot astfel *â* rămâne *a* !

Păstrarăm limbii, din vechime
Și spiritul și litera
Scriind cu litere latine
Punând căciula peste *a*.

Cu flacăra din voi, fierbinte
Copii ai țării, luați aminte
La ce păstrăm, la ce iubim !

Celebrul nostru patronim
Cel mai frumos dintre cuvinte
ROMÂN, cu *â* din *a* îl scrim !

EDITURA EMINESCU Lei 9